

De relatie tussen vogelpoep en een lek dak

In de rubriek 'zwart ontmoet groen' schrijft Leven op Daken in elk nummer over de ontmoeting in de praktijk tussen dakdekkers en degenen die de door hen voorbereide multifunctionele daken verder afwerken. Het zijn verhalen uit de praktijk. Ook nu weer een verslag van een werk dat als basis goed was in ontwerp en uitvoering, maar toch verkeerd afliep.

Letterlijk leven op daken, maar dan onbedoeld leven op daken. Daarover gaat dit verhaal. Het verhaal begon enkele jaren geleden toen het dak van een groot distributiecentrum (circa 130 x 130 meter) gerenoveerd diende te worden. Over de bestaande geïsoleerde constructie met een APP dakbedekking

We zijn een ervaring rijker, maar dan wel een waar je niet vrolijk van wordt

moest, volgens de adviseurs, een aanvullende isolatie en een EPDM van 1,14 millimeter worden aangebracht. Deze EPDM lijkt heel veel op de binnenband van een fiets. Het moest, aldus diezelfde adviseurs, gezien de thermische werking van het gebouw een ongewapende EPDM worden. Ondanks een tweetal dilataties in de constructie zou het dak zeker één meter moeten kunnen uitzetten, aldus alweer die adviseurs. Het extra gewicht op de bestaande constructie moest minimaal zijn. De isolatie werd mechanisch bevestigd in de ondergrond van staal. De dakbedekking werd verlijmd op de isolatie met de

overlappen voorzien van een butyltape. De naden en kruisoverlappen moesten worden afgekit.

Na oplevering volgden al snel een aantal lekkagemeldingen. Niet geheel verrassend, want het blijft een kritische constructie met schoonmaken, tape en kit bij de overlappen. Vooral met te veel opwaaiend vuil en stof tijdens de uitvoering blijft dit een groot risico. Vreemd was wel dat er eveneens snel na de oplevering kleine beschadigingen werden geconstateerd, terwijl er volgens de beheerder vrijwel nooit iemand op het dak kwam. De beschadigingen hadden een V-vorm en waren ongeveer zo groot als een duimnagel. De beschadigingen werden gerepareerd, maar binnen een paar weken waren er opnieuw identieke beschadigingen zichtbaar en volgden meer meldingen van lekkages. Omdat het vervelend begon te worden mocht ik nu ook zelf een keer komen kijken. Maar ook ik kon geen directe oorzaak bedenken, zeker gezien het feit dat er echt niemand op het dak kon komen zonder de sleutel van het luik die alleen de beheerder had. Wat wel opviel was de grote hoeveelheid uitwerpselen van vogels. Grote delen van het dak zaten echt onder de vogelpoep. Ook lagen er veel botjes en zelfs hele karkassen van vogels.

Om een lang verhaal kort te maken: uiteindelijk kwamen we tot de conclusie dat de beschadigingen werden veroorzaakt door snavels van grote vogels, waarschijnlijk meeuwen. Het bleek dat er in de directe omgeving van het pand een visverwerkend bedrijf gevestigd was. De vogels pikten hier resten op en lieten ook resten vallen op dit dak. Vanaf grote hoogten pikten andere of misschien wel dezelfde vogels dit op met dus vaak een beschadiging aan de dakbedekking als gevolg. Sinds de oplevering zijn tot op heden een dikke vierhonderd stuks van dergelijke beschadigingen hersteld.

De les uit dit verhaal: pas geen ongewapende dunne EPDM toe op panden zonder een ballastlaag wanneer je in de directe omgeving bent van een visverwerkend bedrijf. Inmiddels zijn we een ervaring rijker, maar dan wel een waar je zowel als dakdekker als eigenaar niet vrolijker van wordt.

Cees van Loenen,
technisch directeur Mastum Daksystemen